

devaluerer professorbegrebet, hvis alle, der er kvalificerede, bliver professorer. Jeg tror, det er sundt med en vis form for konkurrence.

Ikke desto mindre har jeg flere gange udtrykt, at jeg tror, det er hensigtsmæssigt, hvis vi kan få oprettet flere professorater. Jeg tror, der er behov for, at vi får flere professorater i Danmark, og det er også noget, vi vil drøfte med AC, vi vil drøfte det med Finansministeriet. Jeg synes, det er hensigtsmæssigt at overveje flere professorater.

Et argument, jeg fra tid til anden har hørt imod at oprette flere professorater, er, at der er meget træghed i ansættelsessystemet. Det er således, at vi har ganske få hundrede professorater, men det er samtidig således, at der er omkring hundrede vakante professorater. Altså med andre ord, det er ikke lykkedes ledelsesmæssigt at have så fleksibel en ansættelsesstruktur, at det er lykkedes at besætte flere stillinger.

Naturligvis vil der altid være et antal vakante stillinger, efter at en professor har forladt en stilling, til den er oplåst og bedømt og den pågældende person kan være ansat i stillingen. Imidlertid tror jeg godt, man kunne stramme procedurerne en hel del.

Her er vi igen nede ved noget, som er noget af det fundamentale, når vi taler om flere kvinder i dansk forskning. Vi er nemlig ved det element, der hedder ledelse. Og det mener jeg, også knytter an til fru Christene Antorinis andet spørgsmål: Hvad vil ministeren gøre for at tage konkrete initiativer i forbindelse med det problematiske, der kan være for mange forskere i at være i en situation, hvor de både er aktive forskere og har små børn?

Jeg har svært ved at svare noget meget præcist på det. Jeg tror ikke, at Folketinget eller regeringen kan vedtage nogen ordninger, der ovenfra virker på den problemstilling. Jeg tror, der er tale om en ledelsesopgave, der skal løses konkret på den enkelte institution.

Det er selvfølgelig utroligt vigtigt at vide, at Folketinget er optaget af, at der skal sættes på bedre forhold. Det er vigtigt at vide, at regeringen er optaget af, at der skal sættes på bedre forhold for kvindelige forskere – også kvindelige forskere med små børn. Men som det kan lade sig gøre at være minister i en regering og have små børn, meget små børn, så må det også kunne lade sig gøre at være forsker med den fleksibilitet, der ligger i arbejdstiden for forskere.

Det handler naturligvis om, at der er en forståelse for det på institutionen. Det handler naturligvis om, at ledelsen er opmærksom på, at her er der en ledelsesopgave, der fordrer et lidt andet talent, end der normalt fordres for at være en effektiv leder af et universitet eller en forskningsinstitution. Her skal der tages nogle særlige hensyn.

En anden problemstilling i den forbindelse er naturligvis: Hvordan får man som kvinde, der måske har haft orlov i en periode og er aktiv forsker, indhentet det tab, der tidsmæssigt er opstået; hvordan får man indhentet tabet af aktiv forskningsindsats i den periode, hvor man har været på orlov? Her kræves der givetvis også en særlig ledelsesindsats.

Der har været talt en hel del om stillingsstruktur, og der har været talt en hel del om det konkrete forslag fra udvalget, der, om man så må sige, barslede for nylig og bl.a. barslede med et forslag om konkret oprettelse af 40 professorater.

Jeg synes, diskussionen om de 40 professorater er interessant. Jeg har selv udtalt mig ganske positivt, ikke mindst om hensigten bag forslaget, nemlig at få flere kvindelige forskere.

Imidlertid tror jeg også, vi må erkende, at de særskilte initiativer ikke løser opgaven. Man kan sige, de 40 professorater gør ikke nogen sommer. Man kan også sammenligne dem med Freja-initiativet, som har været umådelig positivt, men samtidig selvfølgelig også indebærer det indbyggede problem, at når man laver et særskilt, forholdsvis begrænset initiativ, så risikerer man også at skuffe mange flere, end man glæder.

I Freja-initiativet, må jeg sige, er det således, at vi har en faktor 30. For hver 30, der har søgt om midler fra Freja-initiativet, er der kun én, der positivt har fået bevilling. Det udgør naturligvis i sig selv et problem for de mange, der bliver skuffede på grund af den enorme arbejdsindsats, der har ligget bag de ansøgninger, der er sendt af sted. Og det siger jo lidt om, at det ikke er den egentlige løsning af problemet.

Jeg tror imidlertid, at vi skal være opmærksomme på i opfølgningen af denne debat, bl.a. på baggrund af de nye informationer, vi får ind i løbet af foråret, at være optaget af, om der skal gøres en særlig indsats som f.eks. oprettelse af 40 særlige, målrettede professorater.

Når jeg alligevel i dag har udtrykt en vis optimisme og positiv tro på, at vi kan håndtere problemstillingen, hænger det sammen med, at